

Ukřižování Pána Ježíše (duben 2023)

Matko zde jsem. Jsem v další první sobotu u Tvého Neposkvrněného Srdce, Panno Maria. Děkuji Ti, Matko za pozvání k tomu, abych Tě doprovázel na cestě za Ježíšem. Děkuji Ti za to, že chceš, abych byl u Tvého Srdce, že chceš, aby Tvoje dítě bylo u Tebe ve chvílích utrpení a smutku. Chci soucítit s Tvým trpícím Srdcem, když Tě budu dnes následovat na Golgotu, kde byl ukřižován Tvůj Syn a můj Pán.

„On sám si nesl kříž a šel na místo zvané lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a sním ještě dva jiné. Každého po jedné straně a Ježíše uprostřed. Pilát dal také zhotovit a připevnit na kříž nápis v tomto znění. Ježíš Nazaretský, židovský král. Tento nápis četlo mnoho Židů, protože místo, kde byl Ježíš ukřižován, bylo blízko města. Byl napsán, hebrejsky, latinsky a řecky. Proto židovští velekněží říkali Pilátovi nepiš židovský král, ale on tvrdil sem židovský král. Pilát odpověděl, co jsem napsal, napsal jsem. Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho svrchní šaty a rozdělili je na čtyři části každému vojákovi jednu. Vzali i suknicí. Suknice byla nesešivaná, v jednom kuse sekaná od shora až dolů. Řekli si tedy: ‚Netahejme ji, ale losujeme oni, komu připadne.‘ Tak jsem měl splnit výrok písma: ‚Rozdělili si mé šaty, a o můj oděv losovali.‘ Právě tak to vojáci udělali. U Ježíšova kříže stála jeho Matka, příbuzná jeho Matky, Marie Kleofášova, a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou Matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl Matce: ‚Ženo, to je tvůj syn.‘ Potom řekl učedníkovi: ‚To je tvá matka.‘ A od té chvíle si jí ten učedník vzal k sobě. Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, řekl ještě: ‚Žízním.‘ Tak se mělo splnit písmo. Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na yzop houbu naplněnou octem a podali mu ji k ústům. Když Ježíš přijal ocet, řekl, dokonáno je. Pak sklonil hlavu a skonal.“ (Jan 19,17-30).

Křik, řev, pláč se mísí mezi sebou ve chvíli, kdy Ježíš obtížený křížem vstupuje na vrchol Golgoty. Zmučený poraněný, vyčerpaný nesením tak veliké zátěže ukazuje se všem na vrcholu, kde bude vztyčen kříž. Avšak toto není konec jeho muk, jenom jedna její etapa a hned začne další. Zvuk kovového náradí a zatloukání hřebů nenechává nikoho na pochybách o tom, co se děje. Rozsudek ukřižovat Ježíše je právě prováděn.

Nevím Matko, jestli jsi viděla. Jak byl Tvůj Syn přibíjen na kříž? Jistě však všechny ty zvuky zraňovaly tvé Neposkvrněné Srdce jako meč. Protože každá matka chce být u svého dítěte, když ono trpí, jelikož v takové chvíli láska nedokáže unést rozloučení. Rodiče v nemocnici během operace dítěte dokonce obsadí vchod, na operačním oddělení poslouchají, čekají a pozorují vše, co se děje, čekají na zprávy, ale zároveň i takto bdí u svého dítěte. Avšak Tobě, Matko, nebylo dáno v tomto zvláštním okamžiku být u svého dítěte. Vřava, zmatek, dav, procedura při vykonání rozsudku smrti. To vše nedovolovalo, aby byla matka u svého syna. Avšak když katové dokončili své dílo, stanula jsi u kříže a viděla jsi svého Syna. Je možné si vůbec představit, co se tehdy dělo ve Tvém Srdci? Co cítí matka, když bere do náruče své těžce raněné dítě, anebo když se na jednotce intenzivní péče dívá skrze sklo na zraněné tělo svého milovaného dítěte? Je to tak výmluvný obraz, že není možné ho jen tak minout. Co se tehdy děje v srdci matky? Často se spolu mísí zoufalství, vzdor a pochybnosti a vyvěrají ven hlasitým křikem a pláčem.

Neposkvrněná Matko. Ty jsi však všechny tyto pocity pokorně ponořila do moře lásky. Věděla jsi, že to se má stát, že Syn bude obětován. Avšak znát Boží plán je jedna věc a přijmout tento plán s pokorou a láskou je věc druhá. Každý z nás si je vědom toho, že občas stojíme před výzvami a těžkostmi, se kterými je třeba souhlasit a přijmout je. I když to není jednoduché. Je to vždy spojené s obětí a odříkáním, a tedy i s jistým duchovním úsilím. Vystávají pochybnosti, rodí se emoce a pocity, ozývá se sebestřednost a přicházejí pokušení změnit své rozhodnutí, sejít z cesty. Je vůbec možné pochopit, Matko, co se dělo ve Tvém Neposkvrněném Srdci v momentě, kdy se do konávala oběť za spásu světa? Můj každodenní zápas mi dovoluje uvědomit si, jak veliká byla tvoje oběť, Matko! Jak velikou výzvu jsi musela zvládnout!

Blahoslavená Kateřina Emmerichová takto popsala tuto chvíli a tvoje utrpení:

„Ruce jí ztuhly. Zrak se zakalil. Smrtná bledost ji vstoupila do tváře. Nohy se jí podlomily a upadla na zem. Ohromná bolest zaplavila též Maří Magdalénu, Jana a jiná srdce Ježíšových přátel. Také oni zakrývajíce si hlavy, padli tváří na zem. A když se nejsmutnější, nejvíce milující matka zvedla, uzřela na kříži tělo svého Syna počatého v čistotě z Ducha Svatého. Tělo z jejího těla kost z jejich kostí srdce z jejího srdce. Nádoba svatá, jež byl utvořen v jejím lůně zastíněním mocí Nejvyššího. Teď zbavený jakékoliv krásy, tvarů a své nejsvětější duše, uzřela jej podrobeného zákonům přírody, kterou sám stvořil a kterou člověk svým hříchem a zneužitím zkazil a pokřivil. Viděla to Ježíšovo tělo zbité, zmučené, znetvořené, potrhané a usmrcené rukama těch, pro jejichž vykoupení a život věčný se Ježíš

vtělil. Ach, pohrdaná, vysmívaná a odvrhnutá visela ta vyprázdňená nádoba nejvyšší krásy, pravdy a lásky na kříži mezi dvěma zločinci. Kdo dovede pochopit tu bolest matky Ježíšovy, Královny všech mučedníků.“

Skutečně, kdo je schopen pochopit Tvoji bolest? Pro Tebe, Matko, to ale není konec cesty utrpení, kterou jdeš spolu se Synem? Hle, Ježíš sděluje svoji závěť a chce, aby ses stala matkou jeho žáka a tento žák Tvým synem. Co cítilo Tvé Neposkvrněné Srdce, když se Tvůj Syn na Tebe obrátil slovy: “ženo”? Je to přece Tvůj Syn! Víra mě však napovídá, že tato slova jsou zdůrazněním tvé neobvyklé důstojnosti. Ty jsi přece ta žena, která rozdrtí hlavu hada. Ježíš to připomíná i proto, ačkoli se to děje v tak bolestivém okamžiku, že před Tebou staví další výzvu. U zvěstování jsi byla dotázána, zda souhlasíš s tím, stát se Matkou Božího Syna. Teď Tvůj Syn Tě z výšky kříže prosí, aby ses stala matkou jeho učedníka a zároveň matkou všech lidí. Je možné přijmout jiné dítě a milovat je stejně silně, jak svoje dítě. Když se dívám na Tebe, Matko, pak vím, že jistě je to možné. Jak muselo být Tvoje Srdce čisté a šlechtné, když ani pokrevní vazby nezmaří tuto lásku! Zůstala jsi stejně poslušná a pokorná také ve chvíli smrti Tvého Syna. V takovém okamžiku, ve chvíli smrti milovaného dítěte, člověk obvykle není schopen ovládnout své emoce. Nezávisle na tom, jestli se jedná o nehodu nebo nevyléčitelnou nemoc. Rodiče jsou vždy otřesení krajními pocity. Objevují se otázky: Proč? Muselo se to stát? Miluje mě Bůh skutečně, když dovoluje takové utrpení? Jak je snadné pochybovat tváří v tvář takovému utrpení! Po zmrtvýchvstání se však pro nás otevřela nová perspektiva v pohledu na utrpení.

Avšak Ty, Matko, hleděla jsi na Syna, který byl odmítnut. Tváří v tvář takovému utrpení, kde najít oporu pro víru a naději? Když “Ten, který je”, visí na kříži odmítnutý a opovržený? Je to židovský král očekávaný od věků – tak říká i nápis na kříži – avšak vše, co ho obklopuje, tomu odporuje. Když Pilát odsoudil Ježíše, trval na tom, aby takový nápis byl pro všechny viditelný. Na druhou stranu, jestli je tento nápis pravdivý, Král, neměl by být odsouzen. Zákoníci a farizeové, kteří tak podrobně znali mesiášská proroctví, nevidí, že vše se naplňuje s udivující přesností. Vyvolává to samozřejmě myšlenku, že Ježíš nemůže být židovským králem, že nemůže být předvídaným mesiášem. Pokud je to tak, pak jediným rozumným postojem matky musí být touha zachránit svého syna. A však děje se něco zcela opačného.

Matko, jak veliká byla Tvoje víra, když jsi v tak těžké chvíli ve všem zůstala věrnou služebnicí Páně? Dokonce ani mateřský instinkt nevyhrál nad Tvou vírou a láskou. Kolik v tom všem muselo být bolesti a oběti, když nad všemi tělesnými zákony vládl duch ne sebestřednost, ale láska ne zoufalství, ale víra.

Matkou se srdcem neposkvrněným, která se díváš na umírajícího Syna. Odpovídám na Tvé pozvání a soucítím spolu s Tebou. Učím se lásce a snažím se pochopit to, co se dělo ve Tvém Srdci. Matko buď velebena za svou víru za příklad lásky a pokory za to, že jsi mi ukázala cestu. Děkuji Ti, Matko, za Tvoji starost o mně a za pozvání k meditaci.